

Press och information

Europeiska unionens domstol
PRESSMEDDELANDE nr 40/20
Luxemburg den 2 april 2020

Dom i förenade målen C-715/17, C-718/17 och C-719/17
kommissionen/Polen, Ungern och Tjeckien

Polen, Ungern och Tjeckien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt unionsrätten genom att vägra att följa den tillfälliga mekanismen för omplacering av personer som ansöker om internationellt skydd

Dessa medlemsstater kan varken åberopa sitt ansvar att upprätthålla lag och ordning samt att skydda den inre säkerheten, eller ett påstått systemfel hos omplaceringsmekanismen för att undandra sig genomförandet av mekanismen

I domen kommission/Polen, Ungern och Tjeckien (Mekanism för tillfällig omplacering av personer som ansöker om internationellt skydd) (C-715/17, C-718/17 och C-719/17), vilken meddelades den 2 april 2020, **biföll domstolen respektive fördragsbrottstalan som kommissionen hade väckt mot dessa medlemsstater**. Kommissionen hade yrkat att domstolen skulle fastställa att dessa tre medlemsstater hade underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt unionsrätten genom att inte regelbundet, och minst var tredje månad, ange det rimliga antal sökande av internationellt skydd som snabbt kunde omplaceras på respektive lands territorium och att de därigenom även hade underlåtit att uppfylla sina efterföljande omplaceringsskyldigheter. Domstolen slog fast att **de tre medlemsstaterna hade åsidosatt ett rådsbeslut avseende den tvingande skyldigheten att från Grekland och Italien omplacera 120 000 personer som ansöker om internationellt skydd till övriga medlemsstater i unionen**.¹ Domstolen fann även att **Polen och Tjeckien hade åsidosatt sina skyldigheter enligt ett tidigare rådsbeslut avseende omplaceringen, på frivillig basis, av 40 000 personer som ansöker om internationellt skydd från Grekland och Italien till övriga medlemsstater i unionen**.² Ungern var inte bundet av omplaceringsåtgärderna i sistnämnda beslut.

Rådet hade antagit de ovannämnda besluten (nedan kallade omplaceringsbesluten) i september 2015 med beaktande av den nödsituation som uppstått till följd av tillströmningen av tredjelandsmedborgare till Grekland och Italien. Med tillämpning av dessa beslut³ angav Polen i december 2015 att 100 personer snabbt kunde omplaceras till landet. Polen genomförde emellertid inte dessa omplaceringar och gjorde inte några ytterligare omplaceringsåtaganden. Ungern angav inte vid något tillfälle det antal personer som i enlighet med det omplaceringsbeslut som var bindande för den medlemsstaten, snabbt kunde omplaceras till landet och genomförde inte heller någon omplacering. Tjeckien angav i februari och maj 2016 i enlighet med omplaceringsbesluten⁴ att 50 personer kunde omplaceras till landet. Tolv personer omplacerades faktiskt från Grekland, men Tjeckien gjorde inte några ytterligare omplaceringsåtaganden.

I domen **avslag domstolen** för det första **medlemsstaternas argument att kommissionens talan i respektive mål skulle avvisas, eftersom det efter utgången av omplaceringsbeslutets tillämpningstid (den 17 respektive den 26 september 2017) inte längre var möjligt för dem att åtgärda fördragsbrottet**. Domstolen erinrade om att en fördragsbrottstalan kan tas upp till prövning om kommissionen inskränker sig till att endast yrka att det ska fastställas att det påstådda

¹ Rådets beslut (EU) 2015/1601 av den 22 september 2015 om fastställande av provisoriska åtgärder på området internationellt skydd till förmån för Italien och Grekland (EUT L 248, 2015, s. 80). Giltigheten av detta beslut prövades i de förenade målen [C-643/15 och C-647/15](#), Slovakien och Ungern/rådet; se även pressmeddelande [nr 91/17](#).

² Rådets beslut (EU) 2015/1523 av den 14 september 2015 om fastställande av provisoriska åtgärder på området internationellt skydd till förmån för Italien och Grekland (EUT L 239, 2015, s. 146).

³ Artikel 5.2 i respektive beslut.

⁴ Artikel 5.2 i respektive beslut.

fördragsbrottet föreligger, i synnerhet i fall såsom de nu aktuella där den unionsrättsakt som påstås ha åsidosatts definitivt har upphört att gälla efter utgången av den frist som angetts i det motiverade yttrandet, det vill säga den 23 augusti 2017. **Fastställandet av ett fördragsbrott fortsätter dessutom att vara av materiellt intresse, särskilt för att fastställa en grund för det ansvar som en medlemsstat kan ha i förhållande till andra medlemsstater, unionen eller enskilda som en följd av fördragsbrottet.**

I sak hävdade Polen och Ungern bland annat att de hade rätt enligt artikel 72 FEUF att underlåta att tillämpa omplaceringsbesluten. Enligt den artikeln ska bestämmelserna i EUF-fördraget om ett område med frihet, säkerhet och rättvisa, bland vilka asylpolitiken ingår, inte påverka medlemsstaternas ansvar för att upprätthålla lag och ordning och skydda den inre säkerheten. Domstolen konstaterade att artikel 72 FEUF utgör ett undantag från de regler som gäller enligt unionsrätten i allmänhet och den ska därför tolkas restriktivt. **Den artikeln ger därför inte medlemsstaterna rätt att göra undantag från unionsbestämmelser enbart genom att åberopa intressen som har samband med upprätthållandet av lag och ordning samt skyddet av den inre säkerheten, utan ålägger dem att bevisa nödvändigheten av att anlita det undantag som är föreskrivet i artikeln för att utöva sitt ansvar på dessa områden.**

Domstolen påpekade att enligt omplaceringsbesluten **skulle nationell säkerhet och allmän ordning beaktas under hela omplaceringsförfarandet**, till dess att överföringen av den person som ansöker om internationellt skydd var genomförd. Domstolen fann härvidlag att behöriga myndigheter i omplaceringsmedlemsstaterna skulle ges ett stort utrymme för skönsmässig bedömning vid avgörandet av huruvida det föreligger rimliga skäl för att anse att en tredjelandsmedborgare som kan bli föremål för omplacering utgör ett hot mot nationell säkerhet eller allmän ordning i landet. Domstolen fann att begreppet ”hot mot nationell säkerhet eller allmän ordning”, i den mening som avses i omplaceringsbesluten, ska tolkas så, att det omfattar såväl aktuella som potentiella hot mot den nationella säkerheten eller den allmänna ordningen. Domstolen preciserade emellertid att **myndigheterna, för att kunna åberopa ovannämnda skäl, måste kunna stödja sig på samstämmiga, objektiva och exakta uppgifter, vilka efter en bedömning i det enskilda fallet, gör det möjligt att misstänka att personen ifråga utgör ett aktuellt eller potentiellt hot.** Domstolen slog därför fast att **den ordning som föreskrevs i dessa beslut utgjorde hinder för en medlemsstat att inom ramen för omplaceringsförfarandet och i syfte att motivera ett uppskjutande eller avbrytande av genomförandet av statens skyldigheter enligt omplaceringsbesluten, åberopa artikel 72 FEUF på ett kategoriskt sätt, uteslutande för allmänpreventiva ändamål och utan att upprätta något direkt samband med ett individuellt fall.**

Domstolen prövade därefter den grund som hade åberopats av Tjeckien avseende ett påstått systemfel hos den aktuella omplaceringsmekanismen. Domstolen slog fast att det inte - utan att därigenom undergräva det solidaritetssyfte som ligger till grund för omplaceringsbesluten samt dessa besluts bindande verkan – kunde godtas att en medlemsstat kan grunda sig på sin unilaterala bedömning av en påstått bristande effektivitet, eller till och med systemfel, hos omplaceringsmekanismen för att undandra sig de omplaceringsskyldigheter som åligger den enligt dessa rättsakter. Domstolen erinrade slutligen om att omplaceringsbesluten var bindande för Tjeckien från antagandet av dem och under deras tillämpningsperiod. Den medlemsstaten var därför skyldig att följa de omplaceringsskyldigheter som föreskrevs i dessa beslut, oberoende av tillhandahållandet av andra former av bistånd till Grekland och Italien.

PÅPEKANDE: Begäran om förhandsavgörande gör det möjligt för domstolarna i medlemsstaterna att, i ett mål som pågår vid dem, vända sig till EU-domstolen med frågor om tolkningen av unionsrätten eller om giltigheten av en unionsrättsakt. Domstolen avgör inte målet vid den nationella domstolen. Det är den nationella domstolen som ska avgöra målet i enlighet med EU-domstolens avgörande. Detta avgörande är på samma sätt bindande för de övriga nationella domstolar där en liknande fråga uppkommer.

Detta är en icke-officiell handling avsedd för massmedia och den är inte bindande för domstolen.

Domen i [fulltext](#) publiceras på webbplatsen CURIA dagen för avkunnandet.

Kontaktperson för press: Gitte Stadler ☎ +352 4303 3127

